

[Udenrigsministeren]

dringsforslag til sine egne, det står tydeligt i teksten. Her vil jeg minde om, at på det punkt gælder der allerede i dag den regel, at Rådet kun kan ændre på Kommissionens forslag ved enstemmighed, og dermed kan Rådet allerede i dag også kun ændre på Kommissionens ændringsforslag ved enstemmighed. Der er altså heri intet nyt i forhold til situationen i dag, så hr. Ivar Nørgaard har intet at have sine bekymringer i. Hans argumenter holder ganske enkelt ikke.

Så må jeg nok tilføje i al elskværdighed, at det er en lidt forunderlig oplevelse at høre netop hr. Ivar Nørgaard være så bekymret i denne sag om påstået mere magt til Parlamentet, når man husker, hvem det var, der som socialdemokratisk markedsminister var med til at give EF-Parlamentet den eneste virkelige magtbeføjelse, Parlamentet besidder i dag, nemlig den budgetbeføjelse, som gør det muligt for Europa-Parlamentet at bruge sin budgetgodkendelse – eller man skulle måske snarere sige sin manglende budgetgodkendelse – til afpresning over for Ministerrådet. Jeg kan godt huske, hvem det var, der var med til at give Parlamentet dette magtmiddel i hænde, og det tror jeg også at hr. Ivar Nørgaard kan.

Så vil jeg tilføje med henvisning til hr. Dalsagers kronik i Aktuelt søndag, at ingen har været mere ivrig efter at benytte denne budgetbeføjelse til at skaffe Parlamentet mere magt end netop budgetordføreren for den socialistiske gruppe i Parlamentet, den danske socialdemokrat hr. Ove Fich, som vi i disse dage oplever som ivrig modstander af, hvad man kalder indrømmelser til EF-Parlamentet. Man skal se meget i politik, og hvis der findes et uofficielt Europamesterskab i at bære en kappe på to skuldre, har jeg et par gode kandidater at foreslå bedømmelseskomiteen.

Men netop på grund af disse ting er det så svært at forstå, hvad det er, der er socialdemokratiets problem i denne sag, og jeg ville så gerne forstå for at kunne forklare det til andre og så måske få løst dette problem.

Og det er jo ikke bare mig, der har svært ved at forstå det, der er tydeligvis også mange socialdemokrater, der har svært ved at forstå det, og så kommer det problem, som er det reelle problem, at så kan vores europæiske partnere heller ikke forstå det, for hvordan i alverden skal vi kunne forklare

dem, at efter at de har opfyldt det ene ønske efter det andet, fremsat af Danmark – og det har de ofte gjort under megen larm og megen bitterhed, fordi de har følt, at vi har gjort det svært for dem at komme videre på væsentlige områder – kommer vi alligevel og siger nej, fordi der er nogle lidt tågede forestillinger om, at i dette ligger der mere magt til Parlamentet, uden at man kan komme med en sammenhængende forklaring på, hvad det er for mere magt, Parlamentet får.

Jeg vil opfordre hr. Ivar Nørgaard til enkelt og præcist at forklare os, hvad det er, han har imod, at Parlamentet skal kunne sige til Rådet, at det i visse situationer skal bruge den samme regel om enstemmighed, som er gældende i dag, og som hr. Ivar Nørgaard i øvrigt nødvendig vil bort fra. Hvad har hr. Ivar Nørgaard imod det? Og sig mig så også, hvad nyt der er i, at Rådet skal handle i enstemmighed for at ændre forslag fra Kommissionen! Det er der nemlig intet nyt i.

Jeg stiller disse spørgsmål, fordi jeg tror, det kan være ganske nyttigt også for de kommende dages arbejde at få oplyst, hvad det helt konkret er i teksten om Europa-Parlamentet, socialdemokratiet ikke kan acceptere. Hvad er det helt konkret?

Så har det også været ført frem i debatten, at der er kommet nogle udtalelser fra Parlamentet om, at det til det yderste vil udnytte de muligheder, der nu foreligger, og det er sagt, at det lægger op til en ny forfatningskrise. Jeg må sige, at det er et synspunkt, jeg ikke deler, for hvad i alverden skulle Parlamentet ellers sige? Havde man virkelig ventet, at Parlamentet, efter at det er blevet ydmyget ved, at de oprindelige ønsker er blevet barberet ned til stort set ingenting, selv skulle bidrage til den ydmygelse ved at udtale, at Parlamentet ikke vil bruge den forbedrede høringsret, som det nu får? Eller havde man ventet, at Parlamentet skulle sige, at det forhandlingsresultat, der foreligger nu, må føre til, at Parlamentet pludselig vil opgive alle sine hidtidige interesser? Der er da ingen, der kan forlange eller forvente af et Parlament, at det bare skal opgive, at det ligefrem skal bukke og sige tak, efter at det har fået tærsk. Nej, kendsgerningen er, at Parlamentet ønsker en lovgivningsbeføjelse, men at dette i og for sig er ligeegyldigt, så længe medlemslandene ikke er indstillet på at give Parlamentet den ringeste reelle indflydelse på